

LATER

Later – vijftig sonnetten
Marcellinus van der Eng
Dichtwerken.nl

Eerste editie: 2024 – Brave New Books
Heruitgave: 2025 – Uitgeverij Dichtwerken.nl, Amsterdam

Copyright
© 2022–2025 R.M. van der Eng
Alle rechten voorbehouden.
ISBN 978-90-835869-4-6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Interpunctie varieert per gedicht: van geheel toegepast tot niet.
Omslagwerk en foto © R.M. van der Eng

Meest

Had jij niet je ogen naar mij toe,
Dieper dan ze ooit waren geweest,
Daar was ik het minst – zonder taboe
Daagden nachten uit – en jij het meest.

Laag omlaag te gaan daar bovenal,
Traag vervaagt gevaar weg van bestaan,
Kieuwen staken, stem telt elk getal,
Hef, verhef je, houd je houding aan...

Om die blik nog eenmaal in te zien;
Scherper dan het langst geslepen mes,
Harder dan zijn staal en bovendien,
Liever dan het snerpende exces.

Vurig keek jij mij nog even aan
Om vooral te ver – en te vergaan.

Samenzang

Vierenhalf miljard jaar oud
Is het en nog steeds in leven;
Door verbinding doorgegeven,
Door verhouding toevertrouwd.

Water brokkelt als kristal,
Wolken breken als gesteenten,
Stromen vloeien als gebeenten,
Licht flitst uit een donker dal...

Op tot ijle samenzang:
'k Heb je lief mijn korte leven
– Door jou aan mij doorgegeven –
Vierenhalf miljard jaar lang
Waar in en waarnaar ik even
Naar jou omzag en verlang.

Binnenkomst

Laat hem binnengaan als laatste
Elk gezicht krijgt zijn gelaat
Nadat elke blik weerkaatste
In hem als hij binnengaat

Geen bedrog kan nog bedriegen
Iedereen ziet in en ziet
Nu de leugens niet meer liegen
Ligt er leegte in zijn lied

Dat hij zacht begint te zingen
Met zijn blik nog afgewend
Om daarna diep door te dringen
– Hier – tot ieder die het kent
En zo stilte af te dwingen
Tot ook jij de laatste bent

Centrum

Deze avond kan niet vreemder
Overgaan tot in de nacht
Uit het raam kijk ik ontheemd er
Staat een fiets die op mij wacht

Om het centrum in te rijden
Waar de ware liefde troont
Die mij of die ik verleid en
Ik of mij tot lover kroont

Voor een enkele seconde
Die echt telt en ertoe doet
Waarin vreemden zijn verbonden
Door gemoed en overmoed

Fiets naar huis om af te ronden
Wat gebonden is, is goed!

De olifant

Laat dit een buiging zijn voor iedereen:
Het onderkruipsel zonder grenzen,
Het zware kind dat slechts kan wensen
Zijn vracht versjouwend – ook alleen.

Laat dit een buiging zijn voor iedereen:
Het monster dat verzoekt te moorden,
Gekomen uit het Hoge Noorden,
Zijn veldslag voerend – ook alleen.

Laat dit een buiging zijn voor iedereen:
De slaaf die lacht, de meester huilt,
Het blad dat zich in boom verschuilt,
De olifant rouwt – ook alleen.

Laat dit een buiging zijn voor iedereen:
Voor al die and'ren – ook alleen.

Het spook

Geef maar toe, je bent verslagen
Geef je over aan het spook
Laat de laagte jou verlagen
Laat de trots gaan – op in rook

Geen verhouding kan verbinden
Geen verdrag kan voortbestaan
Tussen eerbare beminden
Tussen staten – laat het gaan

Wil niets meer, want niets te willen
Is er over na de val:
Eer zijn kilte jou komt killen
Teert verachting op verval;
Eer zijn mes jouw naakt komt villen
Teert verkrachting op geschal.

Zeg maar niets meer, alles krenkt

Zeg maar niets meer, alles krenkt
Zelfs je adem slaakt verdacht
Zwak geruis en beeft heel zacht –
Angst die jou tot zwijgen brengt

Toch de warmte van jouw lijf
Zegt me nog dat jij er bent,
Ik jou ken, maar jij ontkent 't
Met jouw vingers koud en stijf

Kijk me aan dwars door je leden
– Toegeloken vlak voor mij;
De ontkenning van het heden
Werd bewaarheid en voorbij
Is het denken, na jij denkt:
Zeg maar niets meer, alles krenkt.